

het RUITERTJE

8

21 DECEMBER 2012

JAARGANG 2

STICHTING RUITERSPOREN

DORPSWEG 53

9798 PD GARMERWOLDE

Reageren?

info@ruitersporen.nl
050-5423919

(DE) RUITER

Het laatste RUITERTJE van 2012 ligt voor je. Door alle drukte van het laatste half jaar is de verschijningsdatum van de voorgaande nummers niet helemaal volgens planning geweest. Deze is in ieder geval keurig op tijd en verschijnt nog *nét* voor de feestdagen.

Dit nummer ziet er qua layout wat anders uit dan de voorgaande exemplaren. Ik vond het tijd voor een nieuwe 'look' en ik hoop dat de aanpassingen de leesbaarheid ook ten goede komen. **Ik hoor graag wat je er van vindt.**

Doordat de beschikbare tijd beperkt was heb ik een paar vaste rubrieken eventjes moeten laten rusten.

In het lentenummer van 2013 zullen we de draad van "Ruiters in 17 stappen" en "Een wereld van turf" weer opvatten!

Ik wens iedereen fijne feestdagen en een gezond en gelukkig 2013!

Jaap Ruiters, voorzitter

Inhoudsopgave

- 2 In het kort**
- 3 Van U naar UI**
Over klankverschuiving en de gevolgen voor onze achternaam.
- 4 Glanerbrug II**
Een vervolg op de vorige nieuwsbrief
- 5 Het oudejaarschrift**
Het schrift waarin alleen op oudejaarsdag in geschreven werd.
- 6 Vooruit & achteruit**
Een korte terugblik en wat brengt 2013?
- 7 Terwispel? Nee, Tijnje!**
Verwarring rond Terwispel en Tijnje.
- 8 Binnenlandsche Berigten : Neeltje van Wouden**
Het droeve verhaal van Neeltje van Wouden.
- 9 De Ruitervlag**
Hij wappert al in Garmerwolde en in Grand Rapids: de Ruitervlag!
- 10 Op de valreep**
Het laatste nieuws over de herbouw van de Laatste Stuiver.
- 11 Oproep**
Wie kan ons helpen met het samenstellen van **het RUITERTJE?**

In het kort

◆ Familiewapen

In het kwartaalblad "Genealogie" - dat het Centraal Bureau voor Genealogie aan haar 'vrienden' stuurt— worden telkens de laatst geregistreerde wapens gepresenteerd. Het blad loopt daarin ongeveer een half jaar achter, **en toont in het laatste nummer ons familiewapen.**

Jammergenoeg luidt het bijschrift "**De Ruiter**", waar natuurlijk "**(De) Ruiter**" had moeten staan. Het wapen geldt immers voor de families De Ruiter én Ruiter.

Het CBG heeft de fout ook al zelf ontdekt en zal in een volgend nummer een rectificatie plaatsen ...

◆ Nieuwe reconstructie

Onder de noemer "Vroege Ruiters" heb ik al een aantal artikelen op de website gezet, waarin ik de **nieuwe reconstructie van de eerste generaties Ruijter** stap voor stap naloop. Voor wie ze nog niet heeft gelezen:

Je kunt op de link klikken, dan ga je meteen naar de juiste pagina op de website.

 <http://www.ruitersporen.nl/vroegeruiters/vroegeruiters.php?story=2>

◆ Nijbeets bestaat 150 jaar

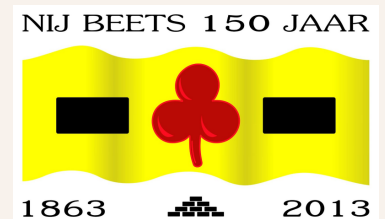
In 2013 viert het dorp Nijbeets haar 150-jarig bestaan.

Natuurlijk zullen we aandacht schenken aan de festiviteiten als deze interessant genoeg zijn voor onze donateurs.

Het begint in ieder geval op 4, 5 en 6 april met de vertoning van de 'nieuwe' film Nij Beets in It Trefpunt.

Het voorlopige feestprogramma vind je hier:

 <http://www.nijbeets.info/index.php/150-jaar>

Heb je een nieuwtje dat misschien interessant is voor onze donateurs?

Stuur me een email en ik zorg ervoor dat het bericht in het volgende RUITERTJE wordt opgenomen!

info@ruitersporen.nl

Van U ...

Vorig jaar rond deze tijd volgde ik een cursus paleografie, het lezen van oud-schrift. Een boeiende en leerzame ervaring waar ik veel profijt van heb.

Vooral interessant was voor mij een verhaal over de verschuiving van de "u"-klank naar de "ui"-klank.

In het Middeleeuwse Nederland bestond de "ui"-klank nog niet. In die tijd werd de "u"-klank gebruikt, met de "u" zoals in "fuut". Onze achternaam zal geschreven en uitgesproken zijn als Ruter, dus met een lange "u".

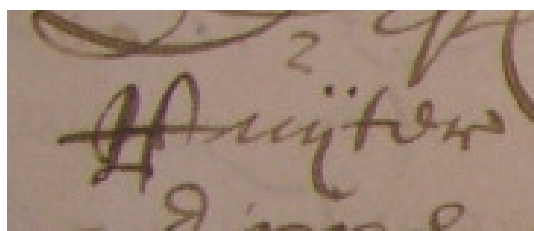
u Toen de klank later meer naar "ui" verschoof, werd er een "i" of zelfs een dubbele "i" achter gezet, ten teken dat de klank lang gemaakt moest worden. (Opgemerkt moet nog worden dat de verschuiving van "u" naar "ui" alleen plaatsvond in het ABN. In veel dialecten van het Nederlandse taalgebied, en ook in het Fries, wordt onze achternaam nog altijd als Ruter uitgesproken.)

De dubbele "i" was lastig te onderscheiden van een "u" of een "n", ook omdat de puntjes er niet altijd opgezet werden. Daar kwam nog bij dat men op de "u" vaak een punt of streepje zette om deze te onderscheiden van een "n". Om de leesbaarheid te verbeteren voorzag men de tweede "i" van een haaltje aan de onderkant.

Daarmee ontstond de Nederlandse "ij"; dat zijn wel degelijk twee letters. Dat de "ij" in ons alfabet voorkomt, is dan ook formeel niet juist.

ij

uii

De Griekse "y" (i-grec) stond dan wel in het alfabet, maar werd in het dagelijks taalgebruik niet gebruikt. **De "y" zoals die voorkomt in Ruyter is dan ook geen i-grec, maar een "ij" zonder puntjes.**

uy

Pas nadat de eerste spellingsregels vorm kregen (1804) werden de vormen "uij" en "uy" als ongewenst beschouwd, en werd de voorkeur gegeven aan "ui".

ui

In Nederland verplichtte Napoleon in 1811 iedereen om zijn vaste achternaam te laten registreren. Voor de schrijfwijze richtte men zich naar de nieuwe spellingsregels: om die reden sluit de spelling van de Noordnederlandse familienamen in het algemeen beter aan bij de spelling van de standaardtaal nu. Niet iedere ambtenaar was even strikt in het naleven van de nieuwe spellingsregels. Daarom zijn er binnen onze familie toch ook nog een aantal Ruijters en Ruyters.

In de Zuidelijke Nederlanden (Belgie) was de situatie anders. Zij werd reeds in 1795 bij Frankrijk ingelijfd, en bij het vastleggen van de familienamen daar werd dus uitgegaan van de oudere spelling. Daarom komen we in Vlaanderen meer **Ruyters** tegen dan **Ruiters**.

Voor ons gevoel staan de oude naamsvormen, zoals Backer met -ck- en De Bruijn/Bruyn met -ij- of -y-, meer in aanzien dan de varianten die wél met de moderne spelling overeenkomen (Bakker, De Bruin).

Maar dit heeft niets met afkomst of status te maken; **het is puur en alleen een kwestie van spelling.**

... naar UI

Glanerbrug II

In de vorige nieuwsbrief schreef ik iets over de winkel van Johannes Hendrik Ruiter in Glanerbrug. Ali Douma reageerde en wist nog het een en ander te vertellen.

Ali Douma is de (achter)kleindochter van de genoemde **Hendrik Johannes Ruiter** en zijn zoon Johannes Hendrik. Ze wijst erop dat het Hendrik was die van Tjalleberd naar Glanerbrug verhuisde. Hendrik was daar kolenboer. Zijn zoon Johannes was de man van de winkel. Toen deze in 1934 overleed was er na het faillissement door de crisis van 1929 geen geld voor een eigen graf en werd hij bij zijn vader begraven. Zijn vrouw, Aaltje van der Plas, overleed 10 jaar later en is ook op Doodenzorg begraven, maar op een andere plek. Daar is door geldgebrek geen steen op gekomen.

In het Nieuwsblad van Friesland van 27 juli 1901 vond ik deze advertentie:

Blijkbaar wilde Johannes Hendrik terug naar Friesland. Vooral de zinsnede "aan het water geniet de voorkeur" spreekt tot de verbeelding. Miste hij de waterrijke omgeving van zijn jeugd? Kon hij wellicht toch niet aarden in Twenthe?

Maar misschien is er een meer praktische reden. Een winkel aan het water geeft natuurlijk veel extra afzetmogelijkheden, en wat te denken van de eenvoudige aan- en afvoer van goederen met behulp van boten. In het begin van de 20e eeuw waren de wegen 's winters altijd zeer slecht begaanbaar.

In de weken daarna wordt de advertentie nog een aantal keren geplaatst, maar levert geen resultaat op. Johannes blijft in Glanerbrug.

"...in Friesland, aan het water geniet de voorkeur.."

In mijn verzameling foto's vond ik ook nog deze fraaie afbeelding, die ik ooit eens van internet haalde.

Dit is de verpakking, voor- en achterkant, van de koffie die Johannes blijkbaar zelf brandde.

Een prachtig staaltje Art Deco!

Het oudejaarschrift

*Hendrik Johannes Ruiter
Geboren den 10. Augustus 1843 te Tjallebert
dit heb ik zelf geschreven op den 31 December van het jaar
Revolutionsonder Stachtig*

Dezelfde **Hendrik Johannes Ruiter** die we hierboven tegenkwamen was 37 jaar toen hij in 1880 deze eerste regels schreef in een bewaard gebleven schrift. Het bijzondere van dit schrift was dat er alleen op oudejaarsdag in geschreven werd, eerst door Hendrik maar later ook door zijn kinderen.

Op de website komt dit schrift wat uitvoeriger aan de orde:

<http://www.ruitersporen.nl/verhalen/verhalen.php?story=15>

Op de eerste bladzijde schrijft Hendrik een geslachtsregister ("voor zoover mij bekend is"), waarin hij blijk geeft te weten van de Overijsselse achtergrond van de familie.

Ik had hem er graag over nagevraagd, maar ja..

Op oudejaarsavond van 1882 mogen Hendriks kinderen voor het eerst in het schrift schrijven. Zijn zoon Johannes, dan 13 jaar oud, schrijft:

*Op den 31 December 1882 heb ik dit weer geschreven
ben ik ook met schrijven aan geleerd,
In de herfst van dit jaar heb ik het matte weven geleerd
J.H. Ruiter*

Zijn beide broers, Jan (11 jaar) en Alle (8 jaar) schrijven vrijwel dezelfde boodschap:

Bij welzijn begin ik morgen na de middag op den Nieuwjaarsdag het matte weven ook te leren.

Hendrik zelf schrijft erbij :

Ik ben maar mooi blijde dat die drie ondeugende jongens weer een paar jaar ouder zijn geworden.

In de winter lag op het platteland het economische leven praktisch stil; zowel bij de boeren als in de veenderij. Er was weinig werk om handen en er was gelegenheid om onderhoud te plegen, versleten gereedschap te vervangen en misschien werden er plannen gemaakt voor het nieuwe seizoen. Het was vooral ook een moeilijke tijd waarin werd ingeteerd op de voorraden etenswaar en het verdiende geld, want inkomsten waren er nauwelijks in dit seizoen.

Om niet helemaal zonder inkomsten te zitten werden er ook andere werkzaamheden verricht.

Eigenlijk werd alles aangegrepen om maar wat te verdienen. Eén bezigheid, waaraan het hele gezin vanaf jonge leeftijd aan meedeed, was het het matten weven.

In het natte veenland groeiden de biezen en de russen volop. De stengels waren heel geschikt voor het weven van matten. Er was grote vraag naar deze matten in de Hollandse steden, want als vloerkleedje gebruikt sleten ze snel.

In hoeverre de matten uit het veengebied van Aengwirden werden afgezet in de rest van Nederland weet ik niet. Wel is bekend dat vooral in Blokzijl een groot aantal mattenschippers hun handel hadden. Zij bestreken vrijwel heel Nederland. In 1881 telde Blokzijl zo'n 65 mattenschippers die in de wijde omgeving in huisvlucht vervaardigde matten opkochten.

Aan het eind van de winter voer de hele vloot uit, waarbij elk schip z'n eigen "mattenland" had, zo werd het afzetgebied genoemd. Zo voer bv. de familie Pander naar Amsterdam en Den Haag, Poorter naar Alkmaar, en Fahner naar de Friese steden.. Het Blokzijler Jacht, waarvan hier een afbeelding is, het mattenschip bij uitstek geweest. Het was snel en had een laadvermogen van 25 ton.

Binnen onze eigen stamboom kennen we de familie Zootjes als mattenschipper.

Je vind Hendrik Wiechers Zootjes hier:

<http://www.ruitersporen.nl/ruter/t200.htm#BM10573>

Achteruit & vooruit kijken

Het hoogtepunt van het afgelopen jaar is voor mij geweest het (laten) ontwerpen van het familiewapen. Het resultaat kan mij nog steeds bekoren.

Daarnaast vroeg de organisatie van de donateursdag wel enige aandacht. Wat spijtig dat ik er zelf niet bij kon zijn.

Het vaste onderhoud van de website kostte ook de nodige tijd. Het plaatsen van toegestuurde foto's en het 'updaten' van de gegevens is tamelijk bewerkelijk. Ik heb dan ook ruim tijd besteed aan het schrijven en verfijnen van programma's waarmee het websitebeheer in het vervolg minder tijdrovend zal zijn..

En natuurlijk was daar de verhuizing met zijn nasleep. Het is een druk jaar geweest!

Wat ben ik in 2013 van plan?

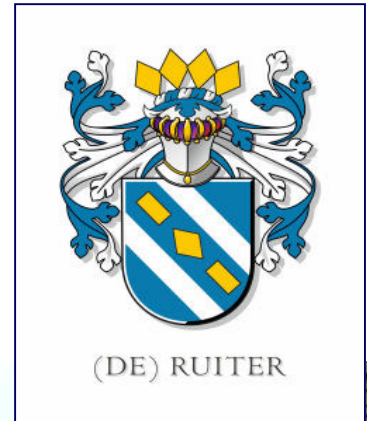
Allereerst zal ik vaker een bezoek aan het archief in Zwolle gaan brengen. Er is een aantal zaken rond de eerste generaties Ruijter dat verder onderzoek noodzakelijk maakt. Hopelijk krijgen we in 2013 wat meer duidelijkheid hoe het allemaal nou precies in elkaar steekt?

En wellicht het volgende:

In februari 2006 heb ik een boek geschreven over de familie (De) Ruyter. Daarvan zijn er ietsje meer dan 100 gemaakt en bij de liefhebbers terecht gekomen.

Titelblad van het Ruyterboek uit 2006

Door alles in eigen beheer te doen kon de prijs beperkt blijven tot circa 20 euro. De reacties op het resultaat waren zonder uitzondering zeer positief.

Vrij regelmatig krijg ik de vraag of er nog exemplaren van dit boek beschikbaar zijn. Daar moet ik telkens met "nee, helaas niet" op antwoorden. Daarnaast heeft de stamboom in de afgelopen zeven jaren flinke uitbreidingen ondergaan en hebben veel nieuwe familieleden de website (en de Stichting) 'ontdekt'.

En dus rijst de vraag: is het tijd voor een nieuw Ruyterboek?

En: wat zou je in het Ruyterboek willen zien? En wat niet?

En wat zou de prijs van een dergelijk boek moeten of mogen zijn?

In het nieuwe jaar wil ik hier ook op de website aandacht aan schenken. Afhankelijk van de respons kan ik mijn plannen dan gaan maken.

Ik ben heel benieuwd naar jullie reacties!

Terwispel?

Nee, Tijnje!

Ik heb me er lange tijd over verbaasd dat mijn grootvader en diens broers en zusters volgens de Burgerlijke Stand in **Terwispel** zijn geboren (en sommigen gestorven). Ik heb zelfs wel eens op het kerkhof van Terwispel gezocht naar graven van de familie Ruiters. Maar nee, van Ruiters geen enkel spoor.

Pas onlangs werd me duidelijk hoe de vork in de steel zit. Het dorp **Tijnje** (Fries: De Tynje) is van vrij recente datum. Het is als dorp ontstaan in de negentiende eeuw ten tijde van de turfgraverijen in het laagveengebied in het uiterste westen van Opsterland. Deze turfgraverijen waren min of meer een vervolg op die in Aengwirden, waar mijn voorouders inderdaad van afkomstig waren.

Tot circa 1910 hoorde Tijnje bestuurlijk-administratief onder het Opsterlandse dorp Terwispel.

In de aktes van de Burgerlijke Stand staat dus keurig "Terwispel" vermeld, simpelweg omdat Tijnje als plaatsaanduiding nog niet bestond.

Op een flink aantal plekken heb ik daarom in de stamboom de plaatsaanduiding Terwispel vervangen door Tijnje. In dit geval vind ik de geografische aanduiding belangrijker dan de formele vermelding in de Burgerlijke Stand.

‘tot circa 1910 hoorde Tijnje bestuurlijk-administratief onder het dorp Terwispel’

Terwispel en Tijnje liggen dan wel vlak bij elkaar (al worden ze nu gescheiden door de A7), maar ik kon toch niet geloven dat mijn voorouders in Terwispel hebben gewoond. Eindelijk weet ik hoe het zit.

Op deze kaart uit 1698 zien we Terwispel rechtsonderaan. Linksonder zien we de noordkant van de grietenij Aengwirden. Het latere Tijnje vinden we aan een ten behoeve van de turfwinning (hoogveen) gegraven kanaal, dat juist op die plek twee oversteekpunten heeft, een tynje in het Fries.

Overigens trok de vervening nadat in Tijnje de meeste klijn uit de grond gehaald was, verder door naar het noorden. Juist over de Boorn, die prominent door de rechterbovenhoek van de kaart slingert, ging het verder en daar ontstond het dorp **Nijbeets**.

Binnenlandsche Berigten

Neeltje van Wouden

In 1898 overleed **Attje Hendriks Lageveen**, pas 34 jaar oud. Haar echtgenoot - mijn overgrootvader - **Jacob Ruiter** bleef achter met vijf jonge kinderen, waarvan Hendrik (mijn grootvader) 11 jaar was en Dirkje, de jongste, nog twee jaar moest worden.

Hoe Jacob zich in deze moeilijk tijd staande heeft gehouden weten we niet. Misschien heeft zijn moeder Margje de helpende hand toegestoken.

Maar in januari 1903 is een andere oplossing noodzakelijk en zet Jacob de volgende advertentie in het Nieuwsblad van Friesland:

Overigens: zoals we hierboven al zagen woonde Jacob niet in Terwispel maar in Tijnje...

Als huishoudster dient Elisabeth van Wouden zich aan. En klaarblijkelijk vormen de twee een goed paar. Zó goed, dat ze nog hetzelfde jaar in het huwelijksbootje stappen.

Elisabeth en Jacob op een foto die vermoedelijk bij hun 25-jarig huwelijk is gemaakt.

Opvallend is dat Elisabeth nog een dochttertje heeft, dat in het voorgaande jaar geboren was in Duitsland. Elisabeth had haar dochttertje vernoemd naar haar zuster: Neeltje (Cornelia).

Rond de eeuwwisseling was het met de werkgelegenheid in Nederland slecht gesteld, maar in Duitsland was werk genoeg. Veel arbeiders trokken daarom naar onze oosterburen om daar gedurende het seizoen te werken. Elisabeth's vader was een van hen en blijkbaar was Elisabeth met hem meegegaan.

Als een meisje zwanger raakte, was het gebruikelijk dat het stel ging trouwen. Blijkbaar was dat hier niet gebeurd, we weten niet waarom. Zo was Elisabeth dus een ongetrouwde moeder en in gereformeerde kringen was dat hoogst ongebruikelijk.

Toen ik eind jaren zeventig met de genealogie begon waren nog verschillende broers en zusters van mijn grootvader in leven. Ik heb destijds een aantal van hen bezocht en allemaal wisten ze van het bestaan van Neeltje, maar allemaal wisten ze er ook niet het fijne van. Er werd nogal geheimzinnig over gedaan, want het was een - zoals dat zo cru heette - onecht kind. Wel wist men dat Neeltje op jonge leeftijd verdrongen was nadat ze in een petgat was gevallen, maar hoe of wat? Iedereen was reuze benieuwd of ik misschien meer wist?

Pas sinds kort weet ik wat er is gebeurd, dankzij een krantenartikel van 21 september 1912, dat ik pas na uitvoerig zoeken vond:

TIJNJE, 21 Sept. Een droevig voorval had hier gisteravond plaats.
De 10-jarige Cornelia v. W. was van huis gegaan om het schaap, dat in de nabijheid op een turfhaag graasde, thuis te halen. Het schaap kwam echter alleen thuis. De moeder, hierdoor verontrust, vond, na eenig zoeken, het kind in de nabijheid van de plaats waar het schaap gestaan had, op het hoofd in een petgat staan, gestikt in de modder. De deelneming met de arme ouders is hier algemeen.

Het verhaal dat al 100 jaar in de familie is blijven hangen, klopt dus inderdaad.

Jacob en Elisabeth kregen nog meer voor hun kiezen: iets meer dan drie weken later overleed dan ook nog de vier maanden oude Hendrikus.

Het dochttertje dat het jaar daarop geboren werd, kreeg de naam Neeltje, maar leefde slechts een paar maand.

Ook het volgende dochttertje heette weer Neeltje, en haar heb ik op haar oude dag nog ontmoet, toen ze in Nijbeets woonde.

Ze is de moeder van de broers Tolsma, die beide donateur zijn van onze Stichting!

De Ruitervlag

Een van de mensen die meteen enthousiast reageerde toen ik vertelde van mijn plannen rond het familiewapen was Bob Haan. Velen van jullie zullen hem van naam kennen. Hij is een verre achterneef van mij, wiens moeder **Elisabeth Ruiter** als jong meisje naar Amerika emigreerde. Zij trouwde daar met **Enno Ralph Haan**, maar Bob heeft zich altijd een Ruiter gevoeld, zoals hij mij heeft toevertrouwd. De familie Haan vond hij altijd kil en afstandelijk; de familie Ruiter werd als warm en gemoedelijk ervaren.

Enno's vader was destijds vanuit Delfzijl naar Grand Rapids vertrokken, maar de familie kwam van oorsprong uit Loppersum (nota bene 15 km hier van Garmerwolde vandaan!).

Bob mailde me al snel terug dat het hem fantastisch leek om er een vlag van te laten maken, om daarmee zijn afkomst en affiniteit te kunnen tonen.

Maar hij wist niet goed hoe je zo iets aan moest

pakken en dus heb ik hem geschreven dat ik zou kijken wat er mogelijk was.

Groot moet zijn verrassing geweest zijn toen hij - gelukkig net op tijd voor zijn verjaardag - een pakje uit Nederland ontving...

Verder commentaar is hier overbodig. Neem van mij aan dat dit Bob ten voeten uit is: proud to be an American, maar nóg trotser op zijn Ruiter-roots!

Maar ik heb niet één, maar enkele vlaggen laten maken. Eentje daarvan wappert bij gelegenheid hier in Garmerwolde aan de gevel!

De overige exemplaren zijn te koop. Dus als je ook zo'n mooie vlag wilt, kun je me emailen.

De kosten zijn 60,00 euro inclusief verzendkosten.

Leuk voor jezelf, maar misschien ook voor ouders, kinderen, broers, tantes, etc. Weliswaar te laat voor Sinterklaas of Kerst, maar ruim op tijd voor alle verjaardagen in het nieuwe jaar!

De vlag meet 100 x 150 cm en heb ik op basis van het familiewapen ontworpen.

Op de valreep

Fam. Smit * De Laatste Stuiver *

wenst u Prettige Feestdagen
en een Gelukkig Nieuwjaar

Op de valreep kreeg ik nog een leuke kerstkaart van de familie Smit, de nieuwe eigenaren van de "Laatste Stuiver". In het vorige RUITERTJE vertelde ik al van de herbouw van dit karakteristieke pand, dat ook voor onze familie van speciaal belang is.

De buitenkant van het opnieuw opgetrokken huis is nu bijna klaar en het ziet er allemaal fantastisch uit! Maar er moet nog veel werk verzet worden, want de gehele binnenkant moet nog. Overigens zal het niet opnieuw als café dienst gaan doen. Veel turfschippers komen er immers ook niet meer langs...

De eerste steen wordt gelegd in april 2013 en ik ben zeer vereerd dat ik door de familie Smit persoonlijk ben uitgenodigd om hierbij aanwezig te

zijn als vertegenwoordiger van de Ruiters-familie.

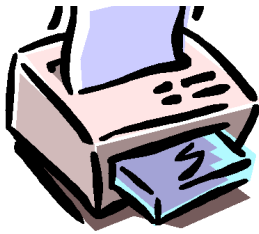
In het volgende RUITERTJE kom ik hier natuurlijk op terug.

In "De Veenletters", de dorpskrant van de Grootte Veenpolder, wordt ook regelmatig aandacht besteed aan de Laatste Stuiver. Gelukkig is de krant op het internet te bekijken:

 <http://www.veenletters.nl/nieuws.php?id=673&pagina=3>

Oproep

- Laat ons weten wat je van de nieuwsbrief vindt. Alle opmerkingen, suggesties en aanvullingen zijn welkom. Heb je ideeën voor verbeteringen, valt je iets op, mis je iets, is er iets onduidelijk, laat het ons weten! info@ruitersporen.nl
- Heb je een vraag voor ons, of voor iemand anders in de familie, of weet je het antwoord op een eerder gestelde vraag, reageer! info@ruitersporen.nl
- Heb je materiaal voor de volgende nieuwsbrief, een weetje, een foto, een verhaaltje, neem contact met ons op! info@ruitersporen.nl

Als je deze nieuwsbrief op je printer afdrukt, kun je hem ook laten lezen aan familieleden zonder internet.

FIJNE FEESTDAGEN!

